

DVA KORAKA

piše: Josip Lončar

Postoje trenuci u životu koje ljudski gledano nikako ne bismo mogli nazvati blagoslovom. U karizmatском pokretu često se govori o blagoslovu i prokletstvu. Mnogi smatraju da je blagoslov: zdravlje, uspjeh, bogatstvo, plodnost, mir u obitelji i druge pozitivne okolnosti za kojima svaki čovjek žudi. Ukoliko nam se dogodi nešto suprotno, mnogi od nas smatrat će kako nismo blagoslovljeni. Ako, pak nismo blagoslovljeni – to automatski znači da od Boga nismo blagoslovljeni! Ta Bog je taj koji blagoslivljam! On je taj koji daje dobro!

Po nauku naše Crkve znamo da se čovjek rađa pod prokletstvom istočnog grijeha. Po sakramentu krštenja bivamo oslobođeni tog prokletstvu. No što je s posljedicama? I koje su posljedice? Po sakramentu krštenja postajemo djeca Božja – ponovno se rađamo za novi život u Bogu. Jesmo li odmah po krštenju sposobne živjeti taj novi život? Počinje li kršten čovjek samim činom krštenja automatski živjeti taj novi život?

Znamo da nam u krštenju Bog oprašta sve grijehе (uključujući i istočni grijeh), te ukoliko se neko krsti kao odrasla osoba, u času krštenja dolaze u stanje bez grijehа. Pa ipak posljedice grijehа ostaju. Prva je Crkva ozbiljno shvaćala katekumenat, tj. pripremu za krštenje, te je za pristupa krštenju osim znanja bila potrebna čvrsta i nepokolebljiva volja da se promijeni život u skladu s evanđeljem. Danas, kad se život prosječnih kršćana gotovo ni po čemu ne razlikuje od života pogana (nekršćana), osim možda po vršenju određenih pobožnih radnji, od katekumena se ne traži da nešto značajno promjena, već da samo prihvate osnove istine vjere. Vjerojatno je razlog tome što u nekim slučajevima osobe koje poučavaju ili prate katekumene, vlastitim životom ne mogu ponuditi one vrijednosti koje same ne žive. Sličan je slučaj i sa vjeronaukom, pogotovo vjeronaukom u školama. Danas bi vjernik trebao vjerovati u osnove istine vjere, vršiti propisane rituale (sakramenti, liturgija, ...), te moliti (govoriti) određene molitve. Da li je to novi život djeca Božje dobiven po krštenju?

Vratimo se na početak! Čitajući Sveto pismo, slušajući propovjedi, te čitajući Katekizam ili neke druge crkvene spise, običan vjernik laik teško može uči u iskustvo novog života. Postoje stvari koje jednostavno nije dovoljno tek pročitati, da bi ih se na pravilan način shvatilo. Kršćani koji se nalaze na bilo koji način u poziciji učitelja, svakako uče druge ono što su sami naučili, ali još više ih uče onome što sami žive.

Ukoliko učitelj vjere uči o nečemu što sam ne živi, učenicima postaje besmisleno uopće i pokušati do toga doći. Kad nam se uvjerenja nekih učitelja dopadnu, tie steknemo dojam da ti učitelji doista to i žive – tada ih možemo početi nasljedovati. No pitanje je koliko će nas to doista daleko dovesti! Moramo biti svjesni da se danas evanđelje propovijeda uglavnom “po potrebi”, te izlazi osobnih uvjerenja, a rijetko iz vlastitog srca koje poznaje Boga. Tako podsvjesno slijedimo život učitelja, a ne njegov nauk, ukoliko je različit od života.

Možemo čuti kako je sve što nas snađe Božja volja za naš život, te se – izgleda – sve događa po Božjoj volji, a mi ljudi kao da svojim grešnim ili manje grešnim življenjem na utječemo na tijek svog života. Bolesti, nemiri i razna druga trpljenja nešto su što Bog pripušta, a mi bismo trebali samo u poniznosti prihvaćati. S druge, pak, strane možemo čuti kako je ono što nam se događa rezultat naše grešnosti ili Božje pravednosti, posljedica naše slabe ili jake vjere. Postoje i mišljenja koja su negdje između. Evanđelje nam govore kako će svi oni, koji zaista

budu slijedili Isusa u pravom smislu riječi, imati probleme sa svijetom, vlastitom obitelji, te najviše sami sa sobom. S druge, pak, strane čije se kako je znak da je netko s Bogom, upravo suprotno, tj. da nema problema ni s kim! Prema nekim mišljenjima onaj, koji trpi bolest ili neku drugu nedaću, ima posebnu Božju milost, budući da mu Bog tako nešto “povjerava”. S druge pak strane bolest je znak kazne za grijeh. Ili možda nije ništa od toga ! ?

Dugo sam u evangelizaciji i primijetio sam neke razloge zbog kojih ljudi žele biti “revniji” kršćani. Većina misli kako će ima “ispravan” odnosa prema Bogu donijeti blagoslov u životu, tj. očekuju rješenje problema u kojima se nalaze. Neki opet - nemajući vjeru u rješenje svojih problema – žele pronaći smisao tih problema, te svojoj patnji žele dodati dimenziju svetosti, tako da je svojevrijedno prikažu Bogu. Nekima je vjera bijeg iz teške stvarnosti, do drugima opet služi za zadovoljavanje neostvarenih želja i ambicija. Koliko karizmatika želi karizme da bi se na neki način afirmirali (većinom podsvjesno) kao osobe? Nije li često vjerski asketizam podsvjesno potreba za afirmacijom vlastitoga ja?

Teško mi je slušati velike vjernike koji se “potpuno daju Bogu”, a ipak su zbog nečega silno nesretni ili razočarani! Iako na naše evangelizacijske susrete dolaze Nekoliko tisuća ljudi, ipak je samo mali broj njih koji su shvatilo bit. No to dolaze s iskustvom druženja s Bogom, a ne mi sami. Opet se vratimo na početak!

Blagoslov ili prokletstvo? Doista sreo sam malo ljudi koji zaista znaju što je blagoslov. Neću nikako reći da ih nema još, ali ja ih jednostavno nisam “prepoznao”. Čitajući Bibliju nekako je teško ne primijetiti čime to Bog “plaši” Izraelce ako se odmetnu od njega. Ratovi, gladi, bolesti i druge nevolje samo su posljedica toga, no stvarno prokletstvo jest nešto drugo. Mi današnji kršćani također smo upozoreni što nam se može dogoditi ako se odmetnemo od Boga. Iako se Bog nas neće odreći ipak nam se može dogoditi ono što se dogodilo Izraelcima iz toga proizlazi sve ono što smatramo prokletstvom, a zapravo je to samo zato što zaista i jesmo pod pravim prokletstvom.

Katekizam Katoličke Crkve govori nam kako je jedna od najvećih posljedica istočnog grijeha neznanje. No koje neznanje? Stvarno prokletstvo izabranog židovskog naroda bilo je upravo to isto. Dogodilo im se ono što se i nama događa:

- oči imamo, a ne vidimo
- uši imamo, a ne čujemo
- srce imamo, a ne razumijemo.

To je stvarno prokletstvo!

Nekako sam uočio dva koraka za izlaz iz toga. Prvi je korak zahvalnost za darovani život. Ako zapazimo da nam je ovaj život koji živimo nesebično darovan, da je ljepo biti, postojati, živjeti bez obzira na ma koje okolnosti života – na dobrom smo putu. Ako shvatimo da nam je taj život podarila osoba tj. sam Bog (dakle netko) i ako počnemo iskreno u svakoj životnoj prilici za nj zahvaljivati – može li Bog ostati ravnodušan? No to nije dovoljno mozgom shvatiti. Cijelo naše biće treba to čuti, vidjeti i razumjeti. To je stvaran početak života u blagoslovu. Kad shvatimo da sve dobro što činimo dugujemo njemu! Osobno najviše zahvaljujem Bogu za svako dobro koje sam mogao učiniti u pojedinom danu. To je učinjeno

dobro jedan biser više u mojoj duši – iako sam za to zahvalan Bogu jer znam da je to htijenje i ta snage za učiniti dobro došla iz moje nutrine u kojoj živi Bog. Tako iskreno u svemu zahvaljujem Bogu! Velika je radost uvečer zahvaliti za ono dobro što ti ga je Bog dao da učiniš preko dana. A prilike za učiniti dobro imamo u izobilju svaki dan u životu. Što više zahvaljujemo, to nam Bog više daje da činimo. Tad smo u njemu i on u nama. Samo ako vidimo, čujemo i razumijemo! Prvi je korak iskreno ljubiti Boga, ne zato što Moramo, već zato što to svim bićem hoćemo!

Drugi je korak uvid u Božju ljubav i njegov plan spasenja. Vidjeti oko sebe duše koje ne žive novim životom, čuti njihov vapaj za Bogom (koji izlazi iz svake duše) i razumjeti ljubav kojom nas Bog sve jednako ljubi, te njegov spasenjski plan. Drugi je korak ljubiti bližnjega svoga onako kako to Bog čini. Novi život nije život u razočaranju, strahu od smrti te osjećaju odbačenosti i neprihvaćenosti. Novi život je život u Bogu. Sve ostalo samo su plodovi. Zdravlje, mir, radost, iskreno u ljubavi prikazivanje patnji, ma kakvo služenje i sve drugo što nas na neki način čini sretnima, samo je plod naše čežnje za Bogom. Bog nam daje predukus toga. Sve više, i što više priželjkujemo. Ukoliko nam je cilj zaista on sam. Drugi je korak znati prepoznati i nezasluženo primiti Boga kao ljubav. No počnimo od prvog koraka!

Jedno je sigurno. Kome su se uši, oči i srce samo jednom otvorili u njega je ušla čežnje. Potrebna je velika naša volja, ustrajnost i odricanje, a ostalo će nam Duh Sveti već staviti na put. Dokle god smo u tijelu, podložni smo grijehu – učimo se biti više u duhu, a sve manje u tijelu! Novi život treba novu hranu (Božja riječ i euharistije), nove misli i nove ciljeve. Neka nam uzor bude sam Krist! Težimo da naša pobožnost bude usmjerena prema vječnoj domovini, a ne prema ovom prolaznom svijetu. Ne možemo istodobno ljubiti Boga i svijet!

Sigurno je da nas Bog ljubi! Na najrazličitije načine. U karizmatičkom pokretu njegova je ljubav očita po djelovanju karizme. Mnogi ljudi su diljem svijeta susreli uskrslog Krista baš po službi karizme. Mnogi su pronašli svjetlost, ali ... Nažalost postoji "ali": mnogi su nakon nekog vremena upali u mrak. Čudesna očitovanja Božje prisutnosti (iscjeljenja, oslobođenja, proroštva, obraćenja, ...) pomažu nam da prepoznamo Krista i povjerujemo u nj, no samo naše Osobno svjedočanstvo Boga, koje Nosimo duboko u sebi, možemo druge dovesti do toga da Krista zaista i prihvate kao Gospodina. Bog na nadnaravan način svakom čovjeku dobre volje daje "duhovni uvid" u život pojedinih ljudi koji su mu se suočili. Ovdje spominjemo tri čovjeka našeg doba: padre Pio, majka Terezija i papa Ivan Pavao II. mnogi su u njima prepoznali Krista, te ga i prihvatili kao svojeg spasitelja. Mnogi su opet djelovali u sili i pomazanju Duha Svetoga (osobito u karizmatičkom pokretu), pokazali uskrslog Krista i to je bilo dovoljno da mnogi povjeruju. No kadšto nije dovoljno da bismo mogli i prihvatiti! Ipak, zahvaljujemo Bogu i hvalimo ga za sve one koji donose svjetlost ljudima da upoznaju Krista i povjeruju u njega, a još ga više blagoslivljamo za one koji to i svojim životom svjedoče; kojima to svjedočanstvo izlazi iz osobnog odnosa s Bogom, a ne samo iz vlastitog uvjerenja!